

ת"פ (נתניה) 55991-10-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (נתניה) 55991-10-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלום נתניה

ת"פ (נתניה) 55991-10-23

מדינת ישראל

יחידת תביעות שלוחת נתניה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד אשר חן

בית משפט השלום בנתניה

[09.09.2024]

כבוד השופטת, סגנית הנשיא זהר דיבון סגל

גזר דין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות כדלקמן: תקיפה סתם - בת זוג, לפי סעיפים 379+382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ואיומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

כתב האישום

2. על פי הנטען במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הנאשם והגב' פלונית (להלן: המתלוננת) גרושים מזה שלושה חודשים ולהם שני ילדים קטינים משותפים (להלן: הקטינים) ובמועד הרלוונטי לכתב האישום, התגוררה המתלוננת XXXXXX(להלן: הבית).

3. עוד על פי הנטען ובמועד הרלוונטי לכתב האישום עמדו בין הנאשם למתלוננת הסדרי ראייה לפיהם הותר לנאשם לפגוש את הקטינים רק בימי שני בין השעות 16:00-19:00 (להלן: הסדרי הראיה או זמני שהות). י' ח' (להלן: י') הינו אביה של המתלוננת.

4. בתאריך 15.9.2023 בשעה 13:15 או סמוך לכך הגיע הנאשם, כך על פי הנטען, לביתה של המתלוננת על מנת לראות את הקטינים ולאחל להם חג שמח, מבלי שהודיע למתלוננת על בואו מבעוד מועד ובניגוד להסדרי הראיה הקיימים ביניהם. בהמשך לאמור, ולבקשת הנאשם הוציאה המתלוננת את הקטינים אל מחוץ לבית אולם, נטען כי הקטינים בכו ולא רצו להישאר עם הנאשם לבד, ומשכך נשארה גם המתלוננת בחוץ.

5. באותן הנסיבות, כך נטען, נתגלע וויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע התכתבויות קודמות בין השניים ובין היתר נוכח העובדה כי הטיחה בו שתזהיר את בת הזוג החדשה שלו מהעתיד לה נוכח ניסיונה עם הנאשם. בתגובה לאמור, כך על פי הנטען, היכה הנאשם את המתלוננת בכך שירק על פניה וכן דחף את כף ידו לעבר פניה.
6. בהמשך למתואר, אמרו המתלוננת ו' לנאשם כי יזמינו משטרה. בתגובה השיב הנאשם, כך על פי הנטען: "לא מפחד מהמשטרה, מקסימום אני אשב לילה במעצר" והוסיף "לא מפחידים זונה בזין אני ישבתי כבר במעצר אני לא מפחד" תוך שהוא מאיים באומרו "אני אקח אותך כפרויקט לכל החיים", "יש דברים יותר גרועים מרצח".
7. במעשיו המתוארים לעיל, כך על פי הנטען תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה וכן איים על המתלוננת ועל י' בפגיעה שלא כדין בחייה ובגופה של המתלוננת וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. מענה לכתב אישום ומהלך המשפט
8. הנאשם אישר נוכחות בזמן ובמקום, לדבריו הגיע בערב החג לפגוש בקטינים, אכן התגלע ויכוח בינו ובין המתלוננת, אך הכחיש את מעשי התקיפה והאיומים. לטענת הנאשם, התלונה היא בבחינת האשמת שווא, על רקע מחלוקת כספית בינו לבין י' - אביה של המתלוננת. בהקשר אחרון זה טען הנאשם כי השקיע סך של 300,000 ₪ בשיפוץ יחידת הדיור השייכת לאביה של המתלוננת, והאחרון מסרב לשלם לו בעבור הוצאות השיפוץ.
9. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת ואביה - י', רס"מ א' א' (להלן: אבייב) הוגשו בהסכמה: חקירת נאשם באזהרה מיום 15.9.2023 (ת/1); תמלול שיחה למוקד 100 שערך רס"ר ראני קרוואני (ת/2); דיסק עליו צרובים סרטון מצלמות הגוף ושיחה למוקד 100 (ת/3) דוח פעולה מיום 15.9.2023 בשעה 13:23 שערך א' (ת/4); דוח פעולה מיום 15/9/2023 בשעה 13:23 שערך רס"ל שרה ברו (להלן: רס"ל ברו) (ת/5); דוח עיכוב חשוד (נאשם) ערוך על ידי רס"ל ברו (ת/6); צילום חילופי הודעות וואטאפ בין המתלוננת לנאשם - צולם על ידי השוטר דניאל פרץ (ת/7).
10. מטעם ההגנה העידו: הנאשם והגב' א' ח', אחותו של י' - אבי המתלוננת (להלן: עדת ההגנה). כן הגישה ההגנה את המסמכים הבאים: מזכר שיחה מיום 18.9.2024 שערך רס"מ קרוואני אודות שיחתו עם השכן - מר י' ח', שלא היה מעוניין להגיע למסור עדות, ולדבריו הגיע בסוף האירוע, שמע ויכוח אך לא ראה תקיפה או מגע פיזי כלשהו ואף לא שמע איומים (נ/1); תמונות מקום האירוע ובית משפחת ח' (נ/2); כן הוגשה הודעתה הכתובה של המתלוננת מיום 15.9.2023 בשעה 13:50 להוכחת סתירות (נ/3).
11. סיכומי הצדדים נשמעו בעל פה.
12. לנוכח המחלוקת המצומצמת, משמע, התקיים מפגש, אך איומים ותקיפה לא היו ולא נבראו, כמו גם היקף תיק החקירה, בחינת העדויות, הערכת מהימנותן וקביעת ממצאי העובדה יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים במאוחד בפרק הדיון.

13. אקדים ראשית לאחרית ואומר כי בחנתי את עדויות הצדדים ויתר הראיות שהונחו לפני, ולאחר שעשיתי כן, הגעתי לכלל מסקנה לפיה עלה בידי המאשימה להוכיח את האמור בכתב האישום.
14. בבסיס ראיות המאשימה עומדת עדותה המהימנה של המתלוננת, החיזוקים השונים הנלמדים מעדות אביה, המתועד בסרטונים שהופקו ממצלמות שנשאו השוטרים על גופם ודוחות פעולה. חוסר האמון שרחשתי לגרסה שהציג הנאשם שאפילו עדת ההגנה אינה תומכת בה, משלים את המארג הראייתי ומהווה נדבך נוסף בהרשעה.
15. טרם נצלול לעומק הראיות, יהיה נכון לציין בפני הקורא, כי עובר לגירושין, התגוררו הנאשם והמתלוננת ביחידת דיור השייכת לי' - אביה של המתלוננת. יחידת הדיור עברה שיפוץ נרחב ששולם מכספי הנאשם. בהמשך, נוצרו חילוקי דעות בנוגע לזכויות הנאשם ביחידת הדיור, ובכלל זה, זכאותו להחזר הוצאות השיפוץ, וחובתו לשלם הוצאות שוטפות כגון חשמל, מים וארנונה.
16. המחלוקת הממונית תפסה חלק נכבד במשפט, וחשובה להבנת הרקע, מרקם היחסים בין הצדדים ומאזן הכוחות, אך אינני נדרשת להכריע בסוגיה זו לגופה. עניינינו בשאלה יחידה, האם הצליחה המאשימה להוכיח ברמה הוודאית הנדרשת בפלילים את המיוחס לנאשם. קרי, האם עלה בידי המאשימה להוכיח כי הנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה ועל אביה. הא ותו לא.
17. ואחרי שזה נאמר, נעבור לעיקר. נתחיל בעדות המתלוננת.
המתלוננת - גרושתו של הנאשם
18. עדותה של המתלוננת, כפי שנראה להלן, חרף היותה אמוציונלית, הייתה סדורה ועקבית, אותנטית וברורה. היה ניכר כי זכרה את האירועים כהווייתם ותיארה אותם מתוך חוויה אישית.
19. המתלוננת שיתפה בגילוי לב כי הגירושין היו רצונו של הנאשם, ועל אף שהזוגיות לא הייתה מיטבית, היא אהבה את הנאשם ומבחינתה גירושין לא עמדו על הפרק. לדבריה, בהתאם להסדרי השהות המוסכמים, זכאי הנאשם לפגוש את הקטינים בכל יום שני בשבוע, בחורף 16:00-18:00 ובקיץ 16:00-19:00. עניין זה אינו שנוי במחלוקת.

20. כן סיפרה המתלוננת כי האירוע התרחש ביום שישי, ערב ראש השנה. היא הגיעה בשעת הצהריים לביתה, והבחינה באופנוע של הנאשם בחנייה סמוכה, ולאחר מספר רגעים הוא צלצל אליה וביקש לראות את הקטינים. על אף שלא מדובר בזמני השהות המוסכמים ומתוך רצון להימנע מריב, כך לדבריה, נענתה לביקשתו. בהמשך, יצאה החוצה עם הילדים, פגשה בנאשם ושאלה האם מעדיף לבלות עם הילדים ביחידות או שמא רוצה שתהיה נוכחת בביקור. מכיוון שהקטינים החלו לבכות, נשארה מחוץ לבית ואת הבן הצעיר החזיקה בזרועותיה (עמ' 5 שורות 15-19; נ/3 4-4).

21. המתלוננת הוסיפה וסיפרה כי באותו המעמד החל דין ודברים בינה לנאשם, במהלכו, שוב עלה עניין בת הזוג החדשה, והנאשם ניצל את ההזדמנות להעליב אותה ולהשפילה כפי שנהג לעשות בזמן שהיו נשואים. כלשונה: "[אמר] שעשה לי טובה שהתחתן איתי, שנהייתי שמנה מכוערת ואף אחד לא יצא איתי" (עמ' 5 שורות 20-21; עמ' 6 שורה 2; עמ' 6 שורה 23). המתלוננת שיתפה בכנות כי נעלבה מהאופן בו התבטא הנאשם, ובתגובה הודיעה לו על כוונתה לשתף את בת זוג החדשה בנבכי מערכת היחסים ביניהם, כך שייחשף פרצופו האמיתי. העובדה כי המתלוננת לא הסתירה עניין זה, על אף שאמירות מעין אלו היו עלולות להציג אותה כקנאית ונקמנית, מלמדת על מהימנותה.

22. באותו המעמד, כך לדברי המתלוננת, הנאשם התרגז ואמר "שחררי אותי מהחיים שלי" ובעודה אווזת את הבן הצעיר על הידיים, התקרב לעברה, דחף אותה וירק עליה (עמ' 5 שורה 23; עמ' 6 שורה 9-10; נ/3 שורה 8). בתגובה, כך סיפרה, אמרה שבכוונתה לערב את המשטרה והנאשם השיב: "לא מפחידים זונה עם יין" ובהמשך אמר לה "אני לוקח אותך כפרויקט לכל החיים שלי. תזכרי את זה..." (נ/3 שורה 11-13; ת/2).

23. כן סיפרה כי במהלך הריב עם הנאשם, יצא אביה מהבית ואף הוא הזהיר את הנאשם כי בכוונתו להתקשר למשטרה, וכך גם עשה (עמ' 5 שורות 24-26; עמ' 7 שורה 14-15; שורות 26-30; עמ' 8 שורות 5-6). המתלוננת הקפידה לדייק בדבריה, ומסרה כי היא אינה יודעת בדיוק באיזה שלב יצא אביה מהבית ומה בדיוק ראה, כשם שהדגישה כי אינה יודעת באיזה חלק באירוע נכח השכן ומה ראה ומה שמע (עמ' 7 שורות 27-33; עמ' 9 שורה 3-4). כן לדבריה, בעת שהתרחקה מהמקום, שמעה את הנאשם צועק "יש דברים יותר גרועים מרצח" (עמ' 5 שורה 28; עמ' 6 שורה 12-13). דברים דומים מסרה המתלוננת לשוטרים סמוך לאירוע וכן במסגרת עדות פתוחה והם תועדו בסרטוני מצלמות הגוף (ת/4; ת/2-3). הצופה בסרטונים ימצא כי באותו המעמד, המתלוננת אף הדגימה כיצד היכה אותה הנאשם והוסיפה כי קרא לה בשמות גנאי כגון: "זונה ושרמוטה".

24. כאן המקום לציין כי השכן לא נחקר. המשטרה ניסתה לזמן אותו לעדות, אך הוא ביקש שלא להעיד וטען כי ממילא לא נכח באירוע מתחילתו אלא שהגיע בסוף האירוע ולא היה עד לאלימות, גם לא מילולית (נ/3). ההגנה ביקשה ללמוד ממזכר זה על חוסר מהימנותה של המתלוננת. דעתי שונה בתכלית השינוי. נכון כי לו היה נחקר השכן והיה מעיד כי ראה במו עיניו את הנאשם מכה את המתלוננת והיה שומע את דברי האיום, הרי היה בכך לחזק את הראיות נגד הנאשם. אך כידוע, המאשימה אינה חייבת להציג בפני בית המשפט את הראייה המקסימלית, אלא את הראייה המספקת. העובדה שהשכן לא ראה ולא שמע אינה משנה את התרשמותי בדבר מהימנות גרסתה של המתלוננת, בפרט שהשכן לא עמד קרוב לבני הזוג אלא במרחק משמעותי ולפי הדברים שמסר לשוטר הגיע בשלב מתקדם של האירוע, שלא נאמר בסופו.

25. נחזור לעדותה של המתלוננת. האחרונה סיפרה על המחלוקות בנוגע לשיפוץ יחידת הדיור, ושללה את טענת הנאשם לפיה אביה מסרב ליישב את ההדורים ולהגיע להסכמה כספית. כן ציינה כי לאחר האירוע מושא האישום הפסיק הנאשם למלא אחר הסדרי הראייה, לא פגש בילדים ואף לא העלה את סוגיית התשלום לא בפניה ולא בפניה אביה. המתלוננת הדגישה כי היא אינה סבורה שיש קשר בין האירוע מושא האישום לבין הסכסוך הכספי (עמ' 7 שורות 5-1; עמ' 6 שורה 33-36).

26. כן העידה המתלוננת על מקרי אלימות קודמים (עמ' 7 שורה 20-22; עמ' 6 שורה 4; נ/3 שורה 23-26). לא התרשמתי כי מידע זה נועד להכפיש את הנאשם או לפגוע בו, בין השאר משום שנמסר במענה לשאלות ההגנה ולא במלל חופשי וגם אז בצמצום רב. מכל מקום, תיאורים אלו לא עוגנו בקונטקסט של זמן ונסיבות וקשה ליתן להם חשיבות ומשקל לעניינינו. לצורך בירור האשמה ולטובת הנאשם, התעלמתי מכל הערה ואמירה שיש בה להצביע על אירועי עבר, ככל שהתרחשו, והתמקדתי רק באירוע מושא האישום.

27. אכן כטענת ההגנה, ישנם הבדלים מסוימים בין העדות בבית המשפט ובין אמירותיה של המתלוננת לשוטרים סמוך לאירוע, בעיקר ביחס לסדר הכרונולוגי של הדברים, אך הדבר אינו חריג או יוצא דופן. ההבדל בתיאור המקרה נעוץ באופיו של האירוע וסוג התחקור השונה כמו גם בחלופי הזמן שבין התרחשות האירוע ומועד מסירת העדות ועד למועד מתן העדות בבית המשפט. מרבית השינויים בעדות הינם שינויים קלים וטבעיים שאינם עומדים בלב העניין, המלמדים על אותנטיות ועל כך שלא מדובר בעדות "מדוקלמת" שנועדה להפליל את הנאשם. על אף אי הדיוקים, תיאור האירוע כמקשה אחת אמין ומהימן עליי.

28. לסיכום פרק זה, המתלוננת היא העדה המרכזית עליה נסמכת המאשימה והיא ראויה לאמון מלא והייתי נכונה לבסס על עדות זו ממצאי עובדה גם אם הייתה עדות יחידה. העדות הייתה קוהרנטית וחסרת סתירות של ממש, ניכרים בה סימני אמת רבים, ובכלל זה העדות מתונה, אינה מתלהמת, לא ניכרים בה הגזמה או ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם. המידע שמסרה המתלוננת לשוטרים סמוך למקרה ותועד במצלמת הגוף עולה בקנה אחד עם העדות במשפט. צפייה במצלמות הגוף אף תלמדנו כי המתלוננת לא ששה לערב את המשטרה, ואפשר שאלמלא הייתה דוחקת בה רס"ל ברו, להתלונן, לא הייתה מוגשת תלונה כלל (ת/2). כפי שנראה להלן, עדותו של האב מחזקת את עדותה.

י' - האב

29. האב הוא אדם מבוגר, נשוי מזה שנים רבות, אב לילדים, סב לנכדים, כבד שמיעה. אפשר היה להתרשם ובקלות, כי המעמד בבית המשפט ועצם הצורך להעיד נגד הנאשם מי שהיה חתנו, גרם לו לכאב ולצער. הערותיו העוקצניות של הנאשם, במהלך העדות לא הקלו עמו, בלבולו אותו והיה ניכר כי לא תמיד הבין את שנשאל, והיה צורך לחזור על השאלות תוך התמקדות בעיקר. בשלב מסוים, הלחץ, הבלבול כמו גם ההתרגשות הובילו את האב לפרוץ בבכי (עמ' 10 שורה 19-20; עמ' 11 שורות 23-33).

30. חרף הקושי האינהרנטי במסירת העדות כמו גם הקושי הסובייקטיבי, ועל אף שמדובר בעדות שהייתה מעט מבולבלת, מצאתי כי היא ראויה לאמון בהיותה פשוטה ועקבית, כנה ואותנטית.

31. האב העיד על השתלשלות העניינים כפי שידועה לו, הוא הקפיד לערוך הבחנה בין מה שקלט בחושי לבין מידע שאינו ידוע לו מידיעה אישית. כך למשל, העיד כי אשתו היא זו שסיפרה לו שהנאשם נמצא מחוץ לבית ושיש צעקות. וכן סיפר כי הם אינם נוהגים להרים קול ומחשש שהאירוע יסלים, יצא החוצה וביקש מהנאשם לשמור על השקט והזהיר כי בכוונתו להזמין משטרה (עמ' 10 שורות 14-15; עמ' 13 שורות 24-33). אמר ועשה.
32. האזנתי מספר פעמים לשיחה המוקלטת למוקד המשטרה, אפשר להתרשם בקלות כי התקשורת בין הדוברים לקויה. ניכר שהאב היה לחוץ ולא שמע את דבריה של המוקדנית והאחרונה התקשתה להבין את דבריו, ומסיבה לא ברורה סברה כי הפתרון הוא בהרמת קול מצידה. משכך, הדיווח הראשוני אינו מספק ולא ניתן לקבוע על בסיסו ממצאי עובדה. עם זאת, עצם הפנייה המידית למשטרה מלמדת על הלך הרוח בו היה נתון האב, ועל כך שמבחינתו לא היה מדובר באירוע זניח או שולי, אלא כזה שהפר את שלווה הנפש (ת/2). ככלל אנשים נוהגים להתקשר למשטרה כמוצא אחרון וכאשר זקוקים לעזרה מידית.
33. נמשיך. לדברי האב, על אף שהתריע כי בכוונתו לערב את המשטרה, הנאשם הגיב בזלזול ובשווין נפש, ואמר: "לא אכפת לי ממשטרה, הייתי עצור", וכן השמיע באוזניו דברי איום, כגון: "אתה לא יודע מי זה קובי [הנאשם] יש לך ילדים, אני אשלח לך אנשים"; "יש דברים יותר גרועים... אני אשלח אנשים..."; "אני קובי מלכה, אתם לא יודעים מי זה קובי מלכה"; "יעלה לכם יקר, אני אשלח לכם אנשים" (עמ' 12 שורה 11; 18, 20, 21). מצפייה בסרטוני מצלמות הגוף נוכחתי לדעת כי ברגע המפגש עם השוטרים, האבא מצביע על הנאשם ואומר "הוא אמר לי יש דברים יותר גרועים מזה.. יש דברים יותר גרועים מזה" (ת/2).
34. כן העיד האב שבעת שיצא החוצה, ראה במו עיניו את הנאשם דוחף את המתלוננת. הלה לא הסתפק בתיאור המילולי והדגים את אופן הדחיפה כאשר כף ידו של הנאשם הייתה פתוחה והיא הופנתה לעבר פניה של המתלוננת. אופן ההדגמה עקבי ואחיד (עמ' 10 שורות 29-30; עמ' 14 שורה 20; עמ' 14 שורה 27).
35. במענה לשאלת ההגנה, מדוע לא סיפר לשוטרים כי ראה את הדחיפה, סביר האב, כי מבחינתו מעשה כגון סטירה נחשב בגדר תקיפה, ודחיפה לא. למותר לציין כי לא מצופה מאדם מן היישוב להיות בקי בהגדרה המשפטית של מהו מעשה תקיפה, ודי בתיאור המעשה.
36. בבחינת למעלה מן הצורך נזכיר כי עבירה של "תקיפה סתם" היא עבירת התקיפה הבסיסית ביותר ומהווה בסיס לריבודן של עבירות תקיפה שונות. מגע ישיר עשוי להתבטא בהפעלת כוח גופני מכל סוג שהוא ובכל עוצמה שהיא על גופו של אדם אחר. והמגע העקיף עשוי להתבטא בהפעלת כוח שאינו במגע גופני ישיר בין גוף לגוף, והאפשרויות הן רבות. כדי שמגע ישיר או עקיף ייחשב לתקיפה, עליהם להתבצע בהיעדר הסכמה מצד הנתקף. זהו המקרה כאן.

37. ההקפדה של האב בפרטים ניכרת גם בתיאור מעשה היריקה. הלה הדגיש כי לא ראה את מעשה היריקה במו עיניו ושמע על כך מפי המתלוננת ואף הבחין בסימני רוק על פניה (עמ' 11 שורה 5). הדברים שמסרה המתלוננת לאב מיד וסמוך לאירוע הם בבחינת אמרת קורבן אלימות ומהווה חיזוק לאמיתות התוכן.
38. האב שיתף בכנות במספר מחלוקות עם הנאשם. כך למשל, העיד כי לא ראה בעין יפה את העובדה שהנאשם הגיע לראות את הקטינים כשהוא רכוב על אופנוע, וניכר כי חוסר שביעות הרצון בעניין זה נבעה מדאגה כנה של סב לשלום נכדיו (עמ' 13 שורות 1-2). כך גם היה ניכר כי האב דואג לשלומה של המתלוננת ועשה ככל שבאפשרותו לסייע לה ועודנו עושה.
39. באשר לסוגיית יחידת הדיור. האב סיפר כי אכן הנאשם שיפץ את יחידת הדיור ושילם על השיפוץ מכספו. לדבריו, לא היה מעורב בפרטים ונתן לנאשם יד חופשית משום שסמך עליו ורצה בטובתו כמו גם בטובת המתלוננת. כן סיפר, כי בהמשך נתגלעו מחלוקות בנוגע לתשלום עבור השיפוץ כמו גם סוגיית תשלום דמי השכירות, ארנונה, מים וחשמל.
40. בניגוד להגנה, לא התרשמתי כי האב מבקש להתנער מחובותיו כלפי הנאשם, אלא שסבור כי ראוי לערוך קיזוז של חובות הנאשם כלפיו. מכל מקום, האב הדגיש כי אינו רואה קשר בין הסכסוך הכספי לאירוע מושא האישום ועצם הניסיון לכרוך אותם זה בזה הותיר אותו מבולבל (עמ' 13 שורות 4-14; עמ' 10 שורות 27-28).
41. בדומה למאשימה, אף אני לא התרשמתי כי יש קשר בין השניים, ורצונו של הנאשם לבסס קשר שכזה הוא לא יותר מניסיון להתחמק מלהתייחס להאשמות הנקודתיות כלפיו, ניסיון כושל. לכך עוד נדרש בפרק שיעסוק בנאשם.
42. עדויותיהם של המתלוננת ואביה משתלבות זו עם זו ומשלימות האחת את רעותה. תיאור האירוע ומעשיו של הנאשם נעשה באופן מתון ולא נעשה ניסיון להשחיר את פניו של הנאשם שלא לצורך. לא נעלמו מעיני אי דיוקים בין שתי העדויות, אולם אינני סבורה כי הפער בין הגרסאות יורד לשורשו של עניין. השניים מסרו תיאור דומה ביחס לאירוע, כל אחד מזווית הראייה שלו, שינויים קלים בין הגרסאות הנובעים מהטבע האנושי, אין בהם כדי להעלות או להוריד מרמת התיאור או מהימנותו. יתרה מכך, לו היה מדובר בשתי גרסאות זהות לחלוטין אזי היה מתעורר חשש לתיאום גרסאות באופן התומך בטענה להאשמת שווא. אין זהו המקרה כאן.
43. לסיום פרק זה. עדות האב מעט מבולבלת ואינה מושלמת, ומטבע הדברים האב מגונן על בתו, אך אין פירוש הדבר כי העדות אינה שלמה. האב הציג גרסה שלמה ועקבית גם מבחינה פנימית וגם מבחינה חיצונית משתלבת עם שאר הראיות, לרבות הגרסה שהציגה דווקא עדת ההגנה. כל אלו עולים לכדי תצרף שלם ויש בהם כדי לבסס את אשמתו של הנאשם.
- הנאשם

44. נפתח במספר פרטים אינפורמטיביים אודות הנאשם וכמה מילים אודות התרשמות בית המשפט מהתנהלותו של הנאשם לאורך המשפט.
45. הנאשם, יליד 1974, גרוש בשנית, אב ל- 6 ילדים, 4 בוגרים מאשתו הראשונה ושני ילדים קטינים מהמתלוננת (בני 4,3). כיום נמצא הנאשם בזוגיות חדשה, במועד האירוע עבד כXXXXX. הנאשם העיד על עצמו כאדם דתי ושומר מצוות, וההתרשמות היא מאדם אינטליגנטי, מנוסה ובעל יכולות וורבליות גבוהות.
46. הנאשם לא הסתיר את העובדה כי המעמד בבית המשפט והתנהלות המשפט אינה לרוחו. את חוסר שביעות הרצון הביע במילים ובמעשים. מעבר לארשת הפנים חמורת הסבר שעטה על פניו בזמן שמיעת העדויות, הוא התקשה לשמור על איפוק והתפרץ לדברי העדים, בפרט כשנשמעו ראיות לחובתו, פעם אחת עזב את אולם בית המשפט באמצע העדות, ללא רשות, ובא כוחו ניסה להרגיעו, ללא הואיל. מכיוון שהתנהלות זו חריגה ואינה מקובלת, בית המשפט העיר לנאשם על התנהלותו, פעם אחר פעם, והתריע כי באם ההפרעות לא יפסקו, העדויות תשמענה בהעדרו (עמ' 7 שורה 10; עמ' 10 שורות 19-20; עמ' 11 שורות 28-29; עמ' 13 שורות 19; עמ' 28 שורות 20-25; עמ' 12 שורות 1-2).
47. כשניתנה לנאשם זכות הדיבור, עדותו הייתה רחוקה מלהרשים, וגם זאת אם להתנסח בעדינות. אפשר היה להבחין כי אצור בנאשם כעס רב, טון הדיבור היה ככלל רגוז ועצבני. בניגוד לעדות המתלוננת, גרסתו המכחישה של הנאשם, אינה אחידה או עקבית, לוקה בחוסר הגיון מובנה ואינה ראויה לאמון. בקליפת אגוז מספר דוגמאות להמחשה.
48. מעל דוכן העדים, ובשונה מן המתלוננת, עשה הנאשם ככל שביכולתו להשחיר את פניה של זו שבחר לו לאישה והקים אתה משפחה. הלה התייחס אליה בזלזול, תיאר אותה כ"השטן בהתגלמותו". לדבריו, כשהתחתן חשב כי זכה באשת חיל וחלם כי יגדלו משפחה לתפארת ויזדקנו ביחד, אך מהר מאוד התחוור לו כי טעה טעות מרה. המתלוננת לא עבדה ולא מילאה את חלקה במה שכינה "שותפות זוגית", משמע, לא דאגה כראוי וכמצופה מאישה בטיפול במשימות כגון: ניקיון, בישול וטיפול בילדים. לתפיסתו, הטיפול בשני הקטינים הרכים בשנים, לא היה צריך להוות מכשול בניהול משק הבית, כלשונו "גיסתי עם 7 ילדים, תראי איך היא מתפקדת" (עמ' 25 שורה 28).
49. הגדיל הנאשם לעשות כאשר טען לראשונה בחקירה הראשית, כי לאורך שנות הנישואין נקטה המתלוננת כלפיו באלימות והוא עבר לטענתו התעללות לשמה (עמ' 16 שורות 13-20; עמ' 17 שורות 9-10; עמ' 21 שורות 24-32). כן סיפר הנאשם שכעבור 4 שנות נישואין בהן היה אומלל, כלו כל הקיצים, הוא לא היה יכול לשאת את המחשבה שיישאר נשוי למתלוננת והגיש בקשה להתגרש. לדבריו, מרגע פתיחת ההליך, התחנן בפני המתלוננת לסיים את הגירושין בצורה טובה ומכבדת (עמ' 16 שורות 20-21). הנאשם הסביר כי על אף שנפל לכאורה קורבן לאלימות מתמשכת מצד המתלוננת, הוא לא הגיש תלונה במשטרה, כיוון שלשיטתו גבר לא מתלונן על אישה. עקרון זה, לא מנע מהנאשם להכפיש את שמה של המתלוננת במשפט בכל הזדמנות, ולהאשים אותה באשמות חמורות ללא עיגון בקונטקסט של זמן ומקום. הדבר מדבר בעד עצמו.

50. הנאשם אף ביקש שלא לתת אמון במילה שיוצאת מפיה של המתלוננת. לדבריו, לא רק שהיא קינאה בזוגיות החדשה שלו, אלא שהיא לא בריאה בנפשה ואינה מטופלת. גם טענה זו, לא אוזכרה אפילו לא ברמז בחקירה במשטרה ולא בתשובה לאישום, וההגנה אף לא מצאה להפנות למתלוננת בחקירה הנגדית אפילו לא שאלה אחת בהקשר זה. הנאשם הסביר כי לא הזכיר עניין בעל משמעות שכזה, כיוון שלקה בשכחה, ותוך כדי חקירה הנגדית פנה לבא כוחו ואמר "שכחתי לציין לך [ב"כ]... איזה מחלת נפש יש למתלוננת, היא [עדת ההגנה] תספר לך שלקחו אותה [המתלוננת] לטיפול" (עמ' 26 שורות 1-2).

51. לא התרשמתי.

52. הדעת נותנת כי באם היה שמץ של אמת בטענות לאלימות כמו גם לחוסר איזון נפשי, הן היו מועלות בהזדמנות הראשונה ועוד בחקירה באזהרה ולמצער במענה לכתב האישום. הדעת אף נותנת כי הנאשם, שהעיד על עצמו כאב אחראי, מעורב ומסור בוודאי לא היה מסכים שהקטינים יישארו במשמורת מלאה של המתלוננת, מבלי שתקבל טיפול הולם. לא זו אף זו, הנאשם התרברב כי עדת ההגנה תאשר את טענותיו ללא כחל וסרק. "הבאתי את דודה שלה, אחות של האבא שתעיד אמת. כל מילה שאני אומר היא תבוא ותעיד" (עמ' 24 שורות 2-3). לא דובים ולא יער.

53. אחר כבוד, העידה מטעם ההגנה הגב' א' ח' - כאמור, דודתה של המתלוננת (עמ' 26 שורות 1-2). העדה הכחישה מכל וכל את הטענה שלפיה היא מודעת לבעיה נפשית ממנה סובלת המתלוננת, וגם ניסיון הנאשם לשכנע אותה, תוך כדי עדותה, להעיד אחרת, לא הועיל (עמ' 28 שורות 14-24). עדת ההגנה התעקשה כי לא ידוע לה דבר ולא חצי דבר בעניין זה. האבסורד, שהגנה ביקשה בטיעוני הסיכום שלא לתת משקל לדבריה של עדת ההגנה, כיוון שניכר כי ביקשה לגונן על אחיה והמתלוננת.

54. גם את סוגיית שיפוץ בית המגורים והסכסוך הכספי לא מצא הנאשם להזכיר במסגרת החקירה באזהרה ואף לא במפגש הראשוני עם השוטרים, אפילו לא ברמז קל שבקלים. עניין זה נשמע בשלב מאוחר מאוד ורק בתשובה לכתב האישום. משמע, עסקינן בפן נוסף של גרסה כבושה. ככלל, משקלה של גרסה הנמסרת באיחור, מבלי שניתן הסבר מניח את הדעת לכבישתה, הוא מועט שלא לומר אפסי. במקרה דנן, הנאשם הסביר כי עניין זה כמו גם העובדה שישנה עדת הגנה שלכאורה תוכל לאשש את טענותיו, נשמט מזיכרונו, שכן בזמנו לא חשב שיש לכך רלבנטיות, הצדק עמו.

55. כאמור לעיל, לא שוכנעתי כי ישנו קשר בין הסכסוך הכספי לבין האירוע המתואר בכתב האישום, ולא רק משום שעניין זה לא עלה בהזדמנות הראשונה. הסכסוך המדובר אינו חדש תחת השמש. תקופה ארוכה מרחף הסכסוך כעננה שחורה, כך גם אליבא הנאשם. לדבריו, כעבור 7-8 חודשים מהיום שעבר להתגורר בבית המשופץ, עזב והותיר מאחור את תכולת הדירה עליה שילם במיטב כספו, ואביה של המתלוננת שגרם לו להרגיש לא רצוי סירב לפרוע את חובו הלכאורי. חרף זאת, המשיך הנאשם להתארח בבית המשפחה בשבתות ובחגים, בתקווה שהסכסוך ייפתר על הצד הטוב ביותר, בין השאר, בסיוע גורמים אליהם פנה ובכלל זה, רבנים, עדת ההגנה - (אחותו של אבי המתלוננת) ואחיו שהוא עורך דין במקצועו (עמ' 17 ש' 1-5; עמ' 24 ש' 12-21).

56. לזאת אוסיף כי הנאשם ניסה לתאר סיטואציה לפיה השקיע ממיטב כספו ומרצו בשיפוץ יחידת הדיור ממניעים אלטרואיסטיים, לטענתו לא הפיק מכך כל תועלת, ההפך הוא הנכון, בעל כורחו נאלץ לשאת בתשלומי הדלק למקום עבודתו בהוד השרון. לתפיסתי, במקום שהמתלוננת ואביה יכירו לו תודה, על הוויתורים וההתפשרות על מקום המגורים כמו גם על ההשקעה הכספית הנכבדה, בשיא חוצפתם דרשו ממנו לשאת בתשלומי שכר הדירה בנוסף להוצאות שוטפות כגון: מים, חשמל וארנונה. כלשונו "הרצחת וגם ירשת" (עמ' 25 שורות 14-22). בנקודה זו, היה ניכר היטב כי הנאשם מאבד את סבלנותו, הוא הרבה להתחמק מלהשיב לגופו של עניין, והיו גם פעמים שהשיב בהתנשאות ובלגלוג (לדוגמא: "את [ב"כ המאשימה], קצת קטנה מידי, אני אגיד לך על מה עומד החשמל, את לא זוכרת, אני זוכר"; שמעת על המשפט [פונה לב"כ המאשימה], אי הכרת הטוב" (עמ' 25 שורות 4-5, 19-21)).

57. אם אכן אלו הם פני הדברים, יש רק לתהות מדוע לא נקט הנאשם בהליכים משפטיים, ואפילו לא שלח מכתב התראה. טענת הנאשם לפיה הליך משפטי אורך זמן ועלותו גבוהה, אינה מניחה את הדעת. במיוחד, שהסכום השנוי במחלוקת נאמד במאות אלפי שקלים ואחיו של הנאשם הוא כאמור עורך דין במקצועו.

58. לנוכח האמור אי אפשר שלא להתרשם כי ההתמקדות בסכסוך הכספי היא טקטיקה נוחה למדי שנועדה לאפשר לנאשם להתחמק מלהתייחס להאשמות נגדו ולראיות העומדות לחובתו. מסקנה זו מתקבלת גם כשמביאים בחשבון כי בחקירה הנגדית, בהיסח הדעת הודה הנאשם גם הודה כי לסכסוך הכספי אין קשר לאירוע מושא האישום (עמ' 23 שורות 30-32). אגב, בניגוד להיגיון המשפטי, עדת ההגנה דווקא העידה ההפוך מהנאשם. לדבריה, אביה של המתלוננת היה נכון ליישב את הסכסוך בדרכי שלום ונועם ואמר לה בפירוש כי לא רוצה להישאר חייב לנאשם, כלשונו: "אמר שישלם עד השקל האחרון", והיא הדגישה כי מעולם לא אמרה אחרת לנאשם (עמ' 27 שורות 16-20).

59. נחזור ליום המקרה. הנאשם העיד כי בערב החג בשעות הצהריים, הגיע לביתה של המתלוננת, לברך את ילדיו הקטינים בברכת חג שמח. זה לא חלק מהסדרי השהות, אך לטענתו אין המדובר במפגש ספונטני עם הקטינים אלא כזה שתואם עם המתלוננת מבעוד מועד, והנאשם אף הביע פליאה כיצד סבורה ב"כ המאשימה כי בהיותו אדם דתי ומאמין, היה נוטל על עצמו סיכון ומגיע בערב חג ללא תיאום שישינו סיכוי סביר שהמתלוננת והקטינים לא יהיו בבית (עמ' 18 שורות 18-32). לעומת זאת, לשוטרים שהגיעו למקום האירוע מסר הנאשם כי הגיע ללא התרעה מוקדמת וללא תיאום.

60. מכיוון שאת הפער בין הגרסאות קשה להסביר, הנאשם ניסה להתחמק בטענה כי השוטרים לא שאלו אותו שאלות בעניין תיאום הפגישה והוא לא אמר את כל מה שהיה אמור להגיד כיוון שהיה מדובר בערב חג והוא היה לחוץ בזמן (עמ' 24 שורות 1-3). צפייה בסרטוני מצלמות הגוף תלמדנו כי הטענה פשוט לא נכונה. הנאשם מסר לשוטרת שלא הודיע למתלוננת על הגעתו ולא תיאם עמה מפגש, והשוטרת אף השקיעה זמן ומאמץ להסביר לנאשם על חשיבות קיום הסדרי ראייה כמוסכם והדגישה כי הוא "לא יכול לעשות מה שמתחשק לו" ואז לבוא "להתלהם". אגב, במהלך השיחה עם השוטרת, הנאשם לא נראה ממהר אלא מוטרד מכך שהמתלוננת תדבר עם בת זוגו החדשה ומכך שהוא עשוי להיעצר (ת/2; ת/5).

61. בהמשך העדות לפניי, הודה הנאשם בפה מלא כי לא הקפיד בזמני השהות, ונהג להגיע לראות את הקטינים מתי שרק חפצה נפשו, והמתלוננת לא הערימה קשיים (עמ' 19 שורה 1-2; עמ' 19 שורות 29-33; עמ' 20 שורות 1-9). לדבריו, הקושי התעורר רק ברגע שגילתה המתלוננת כי הוא נמצא בזוגיות חדשה.

62. הטענה אינה הגיונית, שכן מחילופי ההודעות בין הנאשם והמתלוננת עולה כי האחרונה ידעה על הזוגיות החדשה והטרייה לפחות יומיים עובר למתואר בכתב האישום (עמ' 21 שורות 11-12). וגם אליבא הנאשם, היא יצאה מהבית מרצונה הטוב והחופשי, אפשרה לו להיפגש עם הקטינים ואף נשארה במחיצתם, כדי לסייע לו עם הקטינים ולהקל עליו (עמ' 20 שורה 33; עמ' 22 שורות 31-32; עמ' 23 שורות 1-5). הדעת נותנת כי לו רצתה המתלוננת להערים על הנאשם קשיים או זוממת לפגוע בו, הייתה מסרבת לבקשתו לפגוש את הקטינים. קל ופשוט בהרבה מלמסור למשטרה ידיעה כוזבת.

63. בחקירה הנגדית אישר הנאשם ולא בקלות, כי חילופי ההודעות בינו לבין המתלוננת, כאמור יומיים עובר למפגש, הכעיסו אותו והתעורר בליבו חשש שדבריה של המתלוננת יפגעו בקשר החדש. כלשונו "למה היא צריכה להרוס לי קשר עם הקנאות שלה ומחלת הנפש שלה". לצד זאת, סייג וטען כי ההודעות הכעיסו אותו, אבל לא מאוד, שכן הוא אדם בוגר ומבוגר מהמתלוננת, בעל יכולת הכלה, והוא לא נותן לאמירות מעין אלו לערער אותו, ובכלל טובת הקטינים היא זו שעומדת לנגד עיניו. כלשונו: "אני אדם מבוגר ממנה בכמה שנים, מבחינתי זה נגמר ונשכח"; "היא רוצה להרוס מתוך קנאה והיא לא תוכל לעשות שום דבר, פה זה נגמר אצלי בראש" (עמ' 22 שורות 18-19; עמ' 23 שורה 28-29).

64. לדברי הנאשם, הוא היה כעוס, אבל רק קצת כעוס ואולי בכלל לא. וודאות גדולה אין. צפייה במצלמות תלמדנו כי הנאשם היה כעוס, מאוד. לא על הסכסוך הכספי, ולא על זה שלא הספיק לראות את הקטינים, והיה ניכר כי הוא מוטרד מאוד שמא המתלוננת תספר לבת זוגו הנוכחית על מעלליו. בהערת אגב, קשה שלא לתהות מדוע חשש כל כך הנאשם מהשיח שעשוי להתפתח עם בת הזוג הנוכחית, אם כישלון מערכת היחסים הזוגית רובץ לפתחה של המתלוננת. ולמען הסדר הטוב, נציין כי בחילופי ההודעות הנאשם לא טמן ידו בצלחת, ובניסיון למנוע מהמתלוננת לדבר עם בת הזוג אף הזהיר אותה כי יש בידיו סרטונים והקלטות שלה אותם עלול לפרסם (ת/7).

65. הנאשם אף העיד כי המפגש עם הקטינים לא התנהל על מי מנחות, הקטין הצעיר מבין השניים, כלל לא רצה לגשת אליו. הנאשם הסביר כי הקטינים חוו חרדת נטישה, כיוון שטרם הפרידה היה מאוד מעורב בחייהם, והם נמצאים במשמורת מלאה של האם בשל גילם הצעיר, אך מקפיד על הסדרי הראייה. אבל, בהמשך שינה דעתו, ואמר כי לא תמיד הקפיד, ומגיע לבקר את הקטינים מתי שהוא רוצה. ובעת שהגיע לביקור, נהג לקחת את הקטינים למקום קרוב, המתלוננת נמצאת ב"דקת קריאה" מחשש שמא לא יוכל להסתדר איתם לבד ויזדקק לעזרה.

66. לדברי הנאשם, כיוון שהמתלוננת רצתה שיעניק יחס שווה לקטינים היא העירה לו. הערה זו שכוונתיה היו טובות, גררה יכוח במהלכו חזרה על כך שתספר על מעלליו לאסתי זוגתו החדשה. לטענתו, הוא ביקש ממנה "לעזוב אותו בשקט" אמר לה "זה לא עניינה". ואז הגיע אביה ובעקבות הצעקות הזמנה משטרה והוא מבחינתו אמר "תזמין, לא עשיתי שום דבר".
67. הדעת נותנת כי לו אכן היו מבקשים המתלוננת ואביה, להפיל את הנאשם בסיפור בדים רק כדי להיחלץ מלשלם לו את המגיע לו עבור השיפוך, הם היו עושים זאת הרבה קודם. ואם הייתה המתלוננת רוצה להקשות על הנאשם, היא פשוט הייתה יכולה שלא לענות לשיחותיו ולמנוע ממנו את המפגש עם הקטינים. הטענה לעלילת שווא אף אינה מתיישבת עם הרושם העולה מעדותיהם של המתלוננת ואביה וגם לא עם שורת היגיון והשכל הישר.
68. נזכיר, המתלוננת הוציאה את הקטינים על מנת שיפגשו בנאשם. אביה יצא החוצה מהבית רק לאחר שנשמעו צעקות וזמן קצר לאחר מכן הגיעו השוטרים. אין זה סביר בעיני כי המתלוננת ואביה החליטו במודע ברגע זה ממש לספר לשוטרים בדיה. אבל לא סיפור רשע וזדוני, אלא כזה המתאר אלימות ברף חומרה נמוך מאוד ואיומים, וגם זאת לאחר שהשוטרת עומדת על כך שעליה למסור תלונה.
69. הצפייה בסרטוני מצלמות הגוף גם תלמדנו כי זהו אינו מראה של אישה אשר בחרה את מילותיה או תכננה את צעדיה לעתיד לבוא. מסקנה זו מתקבלת גם כאשר מובאים בחשבון הקשיים הכרוכים בהגשת תלונה בגין עבירות אלימות בין בני זוג ובחויית הליך משפטי מסוג זה, שהם ידועים ומוכרים.
70. התנהגות הנאשם סמוך לאירוע ולאחריו אף היא מתיישבת טוב יותר עם אשמה. בעת הגעת השוטרים למקום האירוע, הרים נאשם את קולו וצעק לעבר המתלוננת שהסבירה לשוטרים מה התרחש "שקרנית.. שקרנית" ולא פסח על ההזדמנות לכנות את אביה של המתלוננת "זבל, אתה פח אשפה". בהמשך, בחקירה באזהרה הודיע על כוונתו לנתק כל קשר עם המתלוננת. אמר ועשה, וזאת על אף שמחשיב עצמו כאב מסור, אכפתי ומעורב בגידול הקטינים. הנאשם חדל מאותו היום לקיים את הסדרי הראייה ומשך תקופה אותה לא ידע לאמוד, כלל לא פגש בקטינים.
71. הנאשם ניסה לטעון כי ההחלטה להימנע מקשר נבעה מהחשש שמא המתלוננת תסבך אותו לא עוול בכפו ולאחר מספר ניסיונות כושלים לראות את הקטינים בתיווך של צד ג' כגון עדת ההגנה, פנה למרכז קשר. לדבריו, כך גם יעץ לו אחיו, עורך דין במקצועו, שכמובן אינו עד במשפט, הרי "שמענו לא פעם שאישה יכולה לסבך גבר על כלום, על שקרים" (עמ' 19 שורות 24-25).
72. דא עקא, גם כאן עדת ההגנה לא אישרה את גרסתו. לדבריה, אך הייתה אשת הקשר של הנאשם בכל הנוגע למפגשים עם הקטינים, עד שהדבר פשוט "נעצר", ולא ידוע לה על איזה שהיא פגישה שלא יצאה לפועל בשל סירובה או התנגדותה של המתלוננת (עמ' 29 ש' 3-11).
73. אפשר היה להרחיב ולעמוד על היבטים נוספים בעדותו של הנאשם המלמדים על כך שמסר גרסה שאינה אמת, אולם לנוכח המקובץ ומשהגעתי לכלל מסקנה כי גרסתו אינה ראויה לאמון, לא מצאתי הכרח לעשות כן.
74. לקראת סיום. ההגנה בטיעוני הסיכום טענה כי המשטרה חדלה בחקירת המקרה, ולצורך ההגעה לחקר האמת היה מקום לגבות עדות מאחותה של המתלוננת שנכחה באירוע ועליה "שמענו רק עכשיו". טענה זו אין בידי לקבל, מכמה טעמים. הראשון, העובדה שהאחות נכחה במקום, לפחות חלק מהזמן, לא הוסתרה מעיני ההגנה, ודי לצפות בסרטוני מצלמות הגוף כדי ללמוד על כך. שנית, הדעת נותנת כי לו האחות הייתה יכולה להעיד לטובת הנאשם האחרון היה מציין את שמה בהזדמנות הראשונה ולמצער במענה לכתב האישום או בעדות בבית המשפט. העובדה שהנאשם לא עשה כן, אומרת דרשני. אחרון, ככלל בית המשפט אינו נדרש לבחון אם אפשר היה לנהל את החקירה בצורה טובה יותר או יעילה יותר, אלא יש לבחון אם היה במחדל, ככל שנפל, כדי לפגוע בתשתית הראייתית. העדרן של עדויות סדרות של האחות והשכן, לא גרמו לנאשם "נזק ראייתי". וגם אילו היה נגרם לנאשם נזק ראייתי, לא כל נזק ראייתי מוביל לזיכוי.
75. המארג הראייתי שהציגה המאשימה מבוסס ומוצק דיו. עדות המתלוננת נמצאה על ידי אמינה ונכונה הייתי לבסס עליה ממצאים אף אם היה מדובר בעדות יחידה. ודוק: אין המדובר במארג ראייתי המבוסס על עדות יחידה, אלא על מסכת הבנויה מעדות מרכזית אחת ולצידה חיזוקים בשפע כפי שפורט לעיל. התרשמותי השלילית מעדות הנאשם מהווה נדבך נוסף ומשלימה את המארג הראייתי המוכיח את אשמתו ועדת ההגנה שהציג אף היא תרמה לראיותיה של המאשימה. אין בטענות בדבר מחדלי חקירה אין כדי לשנות ממשקנה זו.
76. לפיכך, ומהמאשימה עמדה בנטל הנדרש להוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו, אני מרשיעה אותו בעבירות המיוחסות לו ברישא הכרעת הדין.
- ניתן היום, ו' אלול תשפ"ד, 09 ספטמבר 2024, במעמד הצדדים.